

Formanden for den Afrikanske Union kommer fra:

Slyngelstaten i Afrikas armhule

Diktatur: En af verdens værste diktatorer er blevet formand for Den Afrikanske Union og har holdt topmøde i sit land, Ækvatorialguinea. Præsident Obiang fik skabt enighed med sine 52 præsidentkolleger om, at Libyens oberst Muammar Gaddafi ikke skal anholdes. Selv styrer han det lille, nyrige land med brutal hånd.

ØJVIND KYRØ

Jyllands-Postens udsendte medarbejder
indblik@jp.dk

MALABO

Som skudt ud af en kanon brager en blå Maserati med 100 km/t ud fra området omkring præsidentpaladset og ned ad hovedgaden, hvor der er 20 km's fartbegrænsning, fulgt af fem sorte jeeps med livvagter.

Det hele går så hurtigt, at betjentene på fortovet ikke når at kommandere fodgængerne til at stå stille og vende sig med ryggen til gaden, som man altid skal gøre, når en kortge med blå blink kommer forbi. Derved bliver det muligt at få et glimt af manden bag rattet i sportsvognen.

Det er Teodorino, præsidentens søn. Ækvatorialguineas kronprins.

Han er åbenbart hjemme for at passe sit job som minister for skovdrift. Normalt har han travlt med at nyde livet på sine besiddelser verden over. I Cape Town har han f.eks. to villae købt for 32 mio. kr. Dem kommer han fra og til i to Bentley'er og en Lamborghini.

Måske er den hurtige Maserati en af de 26 luksusbiler, som franske toldere for to år siden fandt, da de tilbageholdt et fly, der var chartret af Teodorino. Blandt køretøjerne var syv biler af mærket Ferrari, fem Bentley'er, fire Rolls-Royces og to Bugatti'er samt fem Harley-Davidson.

Da det kom frem, at Teodorino tidligere på året havde bestilt verdens næstdyreste yacht – til 2 mia. kr – på et værf i Tyskland, benægtede hans far præsidenten det, selv om oplysningerne kom fra værftet selv. Teodorino skulle arbejde i 6.300 år, hvis han skulle have betalt skibet af sin løn som minister.

Teodorinos mange penge kommer fra

statskassen, som hans far på 69. år råder over. For 10 år siden var der ikke en hovedvej, der var asfalteret, i landet. I dag kører en biludstilling af de sidste nye luksusbiler rundt i det lille land, der er halvt så stort som Danmark.

I løbet af få år er indtægterne til det tidligere malariabefængte og ludfattige land vokset eksplosivt. Det hører nu til blandt verdens mest velstående lande – ikke takket være diktatorens talenter, men på grund af naturforekomster.

"Afrikas Kuwait"

Der er enorme olieressourcer i farvandet mellem øen og fastlandet, og for nylig blev der oven i købet fundet kolossale lommer med naturgas. Ækvatorialguinea er blevet "Afrikas Kuwait".

Men over 70 pct. af befolkningen har ikke mærket nogen forskel. De lever fortsat for under 10 kr. om dagen i et land, hvor sundhedsvæsenet konkurrerer med undervisningssektoren om at være verdens ringeste.

Præsident Teodoro Obiang Nguema, hans familie og alle deres venner, derimod, nyder godt af oliepengene. Der er ingen kritisk presse, der stiller ubehagelige spørgsmål, og i parlamentet er der kun én oppositionspolitiker. Ingen trykker hans ord, fordi de lokale journalister ikke må, og udenlandske journalister får uhyre sjældent et visum til at besøge landet.

For at forbedre sit image har Obiang hyret et prominent PR-bureau, Cassidy & Associates, i USA. Det skal formedelst 10 mio. kr. årligt sminke landets ansigt udadtil.

USA, der forsøger at blive mindre afhængig af olien i Den Persiske Bugt ved at satse på de nye store fund i Guineabugten, har både under Barack Obama og den tidligere præsident budt Obiang velkommen i Det Hvide Hus, hvor præsident Bushs udenrigs-

minister kaldte diktatoren for "en god ven".

Plácido Mico, den eneste oppositionspolitiker i landet, har været anholdt mange gange. Han har opholdt sig i knap et år i det berøgtede Black Beachfængsel, hvor cellerne måler en x halvanden m, og hvor der ofte bliver stuvet tre ind. Der var udgang i to minutter i døgn, og Mico så solen to gange i løbet af 11 måneder. Resten af tiden tilbragte han med kakerlakker, myrer og edderkopper samt urin og afføring. Han kunne se og høre andre indsatte blive pisket med ledninger – op til 100 slag ad gangen.

»Præsident Obiang er en af de værste diktatorer i Afrika, og han er i år valgt til formand for Den Afrikanske Union. Han er en af den slags diktatorer, som ikke alene pletter billedet af Afrika, men også står i vejen for udviklingen af det afrikanske kontinent,« siger Mico.

Beskyldt for æde politidirektørs hjerne

Det er sjældent at komme til et land, hvor enhver, der selv uden for referat vil sige sin mening om diktaturet, sænker stemmen.

En yngre præst nærmest hvisker:

»Kirken her er tavs. Selv om den katolske kirke er imod dødsstraf, tør ingen modsige præsidenten – heller ikke da han udråbte sig selv til Gud.«

Præsten refererer til en udsendelse i 2003 i den statslige radio, hvori dette blev sagt om Obiang:

»Han kan beslutte at dræbe, uden at nogen drager ham til ansvar og uden at ende i Helvede, for han er Gud selv.«

Den bange præst hvisker desuden, at han kender til flere kolleger, der blev anholdt og tortureret, fordi de kritiserede regimet.

»Jeg tør end ikke bede for de politiske fanger under messen.«

Bortset fra Plácido Mico befinder landets oppositionspolitikere sig i Spanien. Her er

de fleste flygtet til, og i Madrid findes der en "eksilregering", hvis leder, Severo Moto, beskylder præsident Obiang for kannibalisme. Obiang skulle have fortæret testikler og hjerne fra en politidirektør, han lod henrette.

Listen over absurd omgang med døden er endeløs. Obiangs onkel Macías, landets første diktator, fik et militærorkester til at spille "Those Were the Days, my Friends" for at overdøve rædselsskrigene, når fængslerne var fulde af politiske fanger, og de skulle henrettes på stadion for at gøre plads til nye. De blev hængt i bundter på 150.

Før Obiang lod Macías henrette, lod han onklen blive dømt i en retssal, hvor den anklagede var anbragt i et metalbur, der var hejst op mellem gulv og loft. Obiang troede, at onkel Macías havde magiske kræfter, men at de på denne måde ville blive neutraliseret.

Ingen boghandel

Der er ingen forsamlingsfrihed, ingen yttringsfrihed, og demonstrationer er forbudt, men mindre deres formål er at hylde præsidenten.

Ved det seneste, stærkt tvivlsomme, valg fik Obiang 95 pct. af stemmerne, og når man går rundt i gaderne, skulle man tro, at han virkelig var populær. Mange går rundt med T-shirt med hans foto på – men ser man nærmere efter, er bluserne betalt af et forsikringsselskab, en bank eller et oliefirma og derpå foræret til de fattige. Disse virksomheders ejere er alle venner af – eller i familie med – Obiang.

Dyrkelsen af præsidenten tangerer nordkoreanske forhold: I en enkelt rundkørsel står der fire legemsstore plakater af præsidenten, og i ethvert offentligt lokale, selv den mindste butik i gaden, hænger hans portræt.

De fleste har ikke adgang til rent vand. Derfor raser banale, dødelige sygdomme i de fattige kvarterer i hovedstaden Malebo. Fotos: Øjvind Kyrø

Præsident Teodoro Obiang Nguema har netop stået i spidsen for et møde i Den Afrikanske Union. Foto: AP

Man må ikke fotografere havne, lufthavne endside domkirken. Her er et foto taget i smug af havnen i Malabo.